

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE!”

Anul XVIII.

CELOR CE BINEVESTESC PACE,

No. 7.

CUPRINS:

Mă rog ca toți să fie una

Înaltul principiu al suveranității și guvernării lui Dumnezeu

Mamă, Isus și copilul tău!

Cea mai mare „Săptămână mare“

Pentru micuții noștri — Corbii cari hrănesc pe Ilie

De ce m'am căsătorit

Pagina Gospodarului

„Aici morții trăiesc și muții vorbesc“

Adormiți în Isus

Mă rog ca toți să fie una

Rugăciunea înălțată de Mântuitorul, când termină lucrarea pe care o avea de făcut pe pământ, se încheie cu această prea aleasă cerere: „Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M'ai trimis“. Ioan 17. 21.

Multe a cerut Mântuitorul pentru cei cari vor crede în El: să fie păziți de cel rău, să fie sfințiți, să fie păziți în Numele lui Dumnezeu, ca apoi, ca lucrul cel mai de seamă, să ceară ca ei să fie una. Unirea aceasta între credincioși, urma să fie dovada cea mai de seamă că Hristos a fost cu adevărat trimesul lui Dumnezeu, argumentul cel mai tare ca lumea să creadă în El. Unirea aceasta a fost astfel cântată de Psalmistul inspirat, pe vremuri:

„Iată ce plăcut și dulce este! să locuiască frații împreună!
Este ca undelemnul de preț,
care, turnat pe capul lui,
se pogoară pe barbă,
pe barba lui Aaron,
se pogoară pe marginea veșmintelor lui.

Este ca roua Hermonului,
care se pogoară pe munții Sionului:

căci acolo idă Domnul binecuvântarea.

Vieață, pentru veșnicie. Ps. 133

Modelul de unire pe care o dorește Domnul Isus Hristos între ucenicii Săi, nu este al unirii oamenilor pământești, căci niciun fel de unire nu poate sta ca pildă pentru ceea ce dorește Mântuitorul între credincioșii Săi. Deși poate că ni s'ar părea lucru greu, dar aceasta este ceea ce e de împlinit între ucenicii Săi: unirea ca între Tatăl și Fiul. Nimic mai puțin nu poate îndeplini ceea ce se cere pentru împărăția lui Dumnezeu.

Unirea dintre Tatăl și Fiul

ne este arătată în același capitol șaptesprezece din Ioan și se întemeiază pe **încredere deplină** între cei doi. **Încrederea** Tatălui în Fiul ne este arătată în cuvintele Mântuitorului: „I-ai dat putere ca să dea vieața veșnică“. Tatăl nu a ținut puterea numai pentru Sine. Fiul folosește puterea după voia Tatălui. În lucrarea Sa, Fiul nu a căutat Să se proslăvească pe Sine — „Eu Te-am proslăvit pe pământ“. Nu a făcut o lucrare pe care El a ales-o, după voia Sa — „Am sfârșit lucrarea, pe care Mi-ai dat-o, s'o fac“. Când urmează ca

cineva să aibă viață veșnică, trebuie să creadă și în Tatăl și în Fiul. Domnul Isus așteaptă ca Tatăl să-I dea slavă, nu o lua singur. El primise pe cei ai Tatălui, pe care Tatăl li-I dăduse. Le-a făcut cunoscut cuvintele Tatălui. Incredere, conlucrare, spirit de jertfire de sine, onoare pentru altul în măsura dumnezeiască se dădea pe față în legăturile dintre Tatăl și Fiul, legături cari ne stau ca pildă de urmat înaintea noastră.

Ei să fie una

„Ei nu sunt din lume“, zicea Domnul Isus Hristos. Urmașii Domnului Isus Hristos, nu sunt din lume. Gândurile lor, simțurile și dorurile lor, felul lor de a gândi și de a se purta, nu sunt din lume. Ei sunt ai lui Hristos și ai lui Dumnezeu. Ei sunt moștenitori ai împărăției lui Dumnezeu. Se cuvine oare ca aceștia să fie desbinați? Ei sunt reprezentanții împărăției lui Dumnezeu: „Cum M'ai trimes Tu pe Mine în lume, așa I-am trimes și Eu pe ei în lume“. S'ar conveni ca acești reprezentanți ai lui Hristos și ai lui Dumnezeu să se certe, să se aibă rău unii cu alții, să se urască și să se dea de priveliste în lume?

Dar, „cât de plăcut și dulce

este când frații locuiesc laolaltă!“ Aceasta este ca un parfum, ca roua care înfrăgezește totul, acolo este binecuvântare și viață veșnică. Trăirea după felul de viață veșnică. Trăirea după felul de viață ca aceea dintre Tatăl și Fiul este un mijloc de a aduce viață între oameni. Intre cei cari au crezut în Domnul Hristos trebuie să domnească încrederea, spiritul de jertfire de sine, graba de a da întâietate altuia, conlucrarea pentru cele bune și nobile.

„Aș vrea să simt și eu cum este mâna de frate“, zicea cineva care urmărind felul de viețuire al credincioșilor dorea după locuirea laolaltă cu frații.

După ce se rugase fierbinte pentru ca ai Săi să fie una, Isus a fost vândut de Iuda, un ucenic al Său.

Adevărul

primit în inimă aduce sfințirea. Adevărul primit în inima tuturor aduce sfințirea tuturor. Aceasta aduce același fel de înțelegere a lucrurilor. Același fel de înțelegere aduce unire. Unirea în jurul adevărului este adevărata unire, asemenea cu aceea care e între Tatăl și Fiul. Când toți sunt sfințiți prin adevăr, când adevărul este ceea ce îi caracterizează, cine ar putea să-i despartă unul de altul?

„Le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și noi suntem una“. Vers. 22.

Slava Tatălui,

care a umbrit și pe Domnul Isus Hristos, puterea Lui, măreția Lui, înțelepciunea Lui, purtarea Lui de grijă, îndurarea, harul și jertfa Lui, Spiritul Lui cel sfânt, cu tot ceea ce face Slava lui Dumnezeu, au fost date pentru ca ucenicii lui Hristos să poată fi una. Pentru ca oamenii de pe pământ să fie însuflețiți pentru adevăr, și să poată fi încălziți și topiți într'un singur tot, e nevoie de o mare putere. Numai Slava Tatălui strălucind pe fața lui Isus Hristos este în stare să facă lucrul acesta.

„Eu în ei, și Tu în Mine; — pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una“. Vers. 23.

Tendința firească a omului decăzut, și urmarea naturală a ticăloșiei locuind în om, face ca oamenii să nu poată fi uniți. E nevoie ca în om să-și facă locuința însuși Domnul Isus Hristos, și în Isus Hristos însuși Tatăl, și aceasta în fiecare credincios, pentru ca astfel să se îndepărteze toate pricinile de îndepărtare firească a oamenilor unii de alții.

Hristos din credinciosul acesta, va iubi pe Hristos din celalt cre-

dincios, va fi gata să se jertfească pentru altul, să onoreze pe altul mai mult decât pe sine, și să aibă deplină încredere în altul.

Unirea creștină

nu este nici unirea comercianților interesați de anumite câștiguri pământești, nici unirea disperaiților în pragul unor întâmplări neașteptate. Ea este dimpotrivă unirea unor oameni cu nădejdi mari și cu spirit de jertfă pentru binele semenilor lor. Unirea aceasta se face în jurul unor principii drepte și sănătoase, în jurul unei Persoane care merită să fie iubită, în jurul lui Isus Hristos.

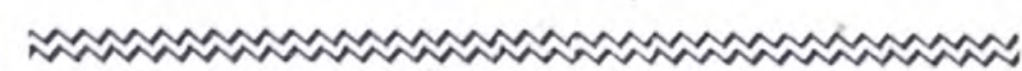
Petru, care se lăpădase de Domnul Isus Hristos, a fost pus la proba unirii cu Biserica prin aceea că a trebuit să dovedească iubirea lui față de Mântuitorul. De trei ori i s'a pus întrebarea: „Petre, Mă iubești tu pe Mine?“, și de trei ori el a trebuit să spună ceea ce și era în inima lui: „Da, Doamne, Tu știi că Te iubesc!“ Iar apoi la întrebarea pe care îngrijorat o puneă cu privire la soarta lui Ioan, Mântuitorul îi răspundea: „Ce-ți pasă, tu urmează-Mi“. Hristos trebuie să fie totul în tot pentru creștin. În loc de a privi la semenul său, la care fără îndoială va afla nedesăvârșiri și se va despărți pentru aceea de el, să privească la Hristos. După cum dacă privești mai mult timp la soare, îl vezi apoi în toate în spre care îți îndrepti privirea, tot astfel dacă privești la Hristos fără încetare, îl vei vedea în toți aceia către cari privești apoi. Astfel nu vei mai vedea nedesăvârșirile respingătoare ale oamenilor, ci vei vedea plinătatea atrăgătoare a lui Hristos.

„Apostolii se deosebeau unii de alții prin obiceiuri și dispozițiune. Intre ei se afla vameșul Levi — Mateiu, și zelotul aprins Simon, vrăjmașul neîmpăcat al autorității Romei; generosul și impulsivul Petru, și Iuda cel cu spirit josnic; Toma, sincer la inimă, totuși timid și fricos; Filip, greoiu la inimă și înclinat spre îndoială și ambițioșii și pretențioșii fii ai lui Zebedeu, împreună cu

frații lor. Aceștia au fost adunați și puși la un loc, cu greșelile lor diferite, având toți tendințe către rău, moștenite sau cultivate; dar în, și prin Hristos ei trebuia să rămâie în familia lui Dumnezeu, învățând să devină una în credință. Ei urma să aibă încercările lor, supărările lor, și deosebiriile lor de păreri, dar dacă Hristos locuia în inimile lor, nu puteau fi neînțelegeri între ei. Iubirea Lui i-ar fi făcut să se iubească unul pe altul; învățăturile lui Hristos urma să-i facă să se împace în ciuda tuturor diferențelor lor, făcând pe ucenici să fie în unire până când vor ajunge la un singur gând și o singură părere. Hristos este marele centru și ei urma să se apropie unul de altul exact în măsura în care se

nității noastre, și cum acel frate i-a zis: „Domnule, pentru Numele lui Dumnezeu, nu pot face lucrul acesta“.

Intr'un dig e deajuns să fie o singură ruptură, pentru ca apele să năvălească pe câmpie. Intr'un lanț e deajuns ca un singur inel să fie plesnit, pentru ca lanțul întreg să fie el însuși în primejdie și să pună în primejdie și pe acela care și-ar pune încrederea în el. Strâns uniți, credincioșii vor fi dovada vie că sunt trimesi de Hristos, și că Hristos e trimes de Tatăl. În unirea aceasta e viață, viață veșnică. Acolo e tărie.

Cu ocazia unui institut de evangheliști laici în Basarabia.

apropiau de centru. — „Hristos, Lumina Lumii,“ p. 248.

Ce plăcut și dulce

este atunci de locuit laolaltă! Frate se ajută pe frate, unul se sprijină pe celălalt, fiecare face celuilalt bine și nu rău.

Intr'o zi într'o ședință de comitet un iubit frate povestea:

„Am avut prilej să vorbesc cu cineva, care mi-a spus cum a încercat să tragă pe unul din frații noștri de partea părerilor sale, pentru lucrarea împotriva Comu-

„Mai bine doi decât unul, căci iau o plată cu atât mai bună pentru munca lor. Căci, dacă se întâmplă să cadă, se ridică unul pe altul; dar vai de cine este singur, și cade, fără să aibă pe altul care să-l ridice! Tot așa, dacă se culcă doi împreună, se încălzesc unul pe altul, dar cum are să se încălzească dacă e singur? Și dacă se scoală cineva asupra unuia, doi pot să-i stea împotrivă; și funia împletită în trei nu se rupe ușor“. Eccl. 4, 9—11.

D. Florea

Inaltul principiu al suveranității și guvernării lui Dumnezeu

„Căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și de chemarea făcută”. Rom. 11, 29.

O traducere mai nouă redă acest text astfel: „Fiindcă Dumnezeu nu-Și mai ia înapoi darurile și chemarea Lui”. (Gala Galaction). Și într'adevăr, Dumnezeu nu se căește niciodată de binele făcut de El. Lui „nu-I pare rău” și „nu-Și mai ia înapoi” darurile și chemarea făcută. Omul, în nesocotința lui, poate să întrebuițeze rău darurile Sale, poate disprețui bunătatea Sa; totuși, iubirii Lui nemărginite nu-I va părea rău niciodată, că a acordat o așa iubire, și nici nu Și-o va reține vreodată; căci, bunul Dumnezeu nu iubește pe oameni pentru că ei ar merita să fie iubiți, ci pentru că „DUMNEZEU ESTE IUBIREA”; iar „noi Il iubim pe El, pentru că El ne-a iubit întâi pe noi”. 1 Ioan 4, 8. 19.

Domnul nu Și-a schimbat niciodată planurile, scopurile și metodele. Ele sunt prea desăvârșite, și deci, nu pot să sufere nici modificare, nici schimbare, nici în parte, nici în totul. Oamenii se pot schimba, Dumnezeu însă, nu. Niciodată! El însuși confirmă aceasta, zicând despre Sine: „Căci Eu sunt Domnul, Eu nu mă schimb”. Deci, la El „nu este schimbare, nici umbră făcută de mutare... Isus Hristos — ieri și azi și în veci — este același!” Mal. 3, 6; Iacob 1, 17; Ebr. 13, 8.

Dumnezeu a creat pământul cu scopul ca el să fie locuit de oameni curați și sfinți. Planul acesta nu s'a schimbat. Omul a căzut în păcat, dar Dumnezeu a rămas același; nu s'a schimbat.

Dumnezeu are dreptul să dea și să rețină darurile. În suveranitatea Sa, El face așa cum voiește. Cine poate să-I oprească mâna de a lucra după buna Sa plăcere? Cine poate să-I tragă socoteala, de a face așa, sau altfel? „*Au nu Mi se cade Mie să fac ce voiesc cu ale Mele? Sau ochiul tău este rău, pentru că Eu sunt bun?*”, zice Domnul. Matei 20, 15.

După găsirea Lui cu cale, unuia îi dă zece talanți, altuia îi dă cinci, altuia doi, și altuia numai un talant. „*Deci, ce vom zice? Nu cumva este nedreptate în Dumnezeu? Nicidecum!*” Să mă supăr eu că mie nu mi-a dat talantul altuia? Nu! Eu trebuie să recunosc dreptul de suveranitate al lui Dumnezeu. Pot eu să mă cert cu Dumnezeu? Nu! „*Vai de cine se ceartă cu Făcătorul său! — Un ciob dintre cioburile pământului! — Oare*

lutul zice el celui ce-l fățuește: „Ce faci?” Și lucrarea ta zice ea despre tine: „El n'are mâini?”... Dar, mai de grabă, cine ești tu, o, omule, ca să te cerți cu Dumnezeu?”. Rom. 9, 14; Isaia 45, 9; Rom. 9, 20. 21.

Principiul lui Dumnezeu în cer

A fost un timp când niciun desacord nu turbura armoniile cerești, dar Lucifer, abuzând de libertatea pe care Dumnezeu o acordase făpturilor Sale, a produs o mare turburare printre făpturile cerești. El s'a răsculat împotriva lui Dumnezeu și a negat dreptul Său de proprietate și guvernare asupra întregului univers.

Dumnezeu a dat îngerilor diferite daruri. Lui Lucifer i-a dat darul muzicii și l-a făcut heruvim acoperitor lângă tronul lui Dumnezeu. După Hristos, el era cel mai onorat de Dumnezeu și cel mai înalt în putere și strălucire dintre locuitorii cerului. A avut vreun înger dreptul să întrebe: de ce așa, și nu altfel? Nu! Dacă Dumnezeu dă unele daruri și reține pe altele, nimeni n'are dreptul să discute sau să conteste dreptul Său de suveranitate. Dar Lucifer a dărâmat restricțiile puse de Dumnezeu, în ce privește respectarea acestui drept.

În timp ce Dumnezeu pe Lucifer l-a făcut mai marele îngerilor și conducătorul corurilor cerești, pe Fiul Său, Hristos, L-a pus pe tronul Său, și I-a dat puterea de a crea, cum și plinătatea slavei Sale. *Hristos este singura ființă care pătrunde în toate sfaturile și intențiile lui Dumnezeu, și numai Lui, Fiului, I s'a dat împunericirea să aducă la îndeplinire voința lui Dumnezeu.* Dar, când Dumnezeu zise Fiului Său: „*Să facem om după chipul Nostru*”, Lucifer se umplu de gelozie contra Domnului Hristos. *El dorea să fie întrebat și el cu privire la formarea omului; și, pentru că nu fu consultat, el se umplu de invidie, de gelozie și de ură. El dorea să primească cele mai înalte onoruri în cer, după Dumnezeu. Intenția lui era de a tăgădui supremația Fiului lui Dumnezeu.* El devenise nemulțumit cu poziția lui. *El pofti după mărirea cu care Tatăl îmbrăcase pe Fiul Său, și năzuia după puterea de care numai Domnul Hristos singur Se bucura.*

„Până în timpul acela tot cerul fusese în ordine, și în perfectă supunere față de guvernarea lui Dumnezeu. Era cel mai mare păcat, să se răscoale cineva contra rânduelii și voinței lui Dumnezeu. Tot cerul se cutremură. Ingerii erau

orânduți în companii, fiecare subîmpărțire cu un înger mai înalt, comandant în fruntea lor. Satana, cu ambiția de înălțare și nevrând să se supună autorității lui Isus, uneltea cu insinuări în contra guvernării lui Dumnezeu. Unii din îngeri simpatizau cu Satana în răscoala lui; iar alții luptau cu tărie pentru onoarea și înțelepciunea lui Dumnezeu, recunoscând autoritatea Fiului Său. A fost atunci o luptă între îngeri. Satana, și cei ce simpatizau cu el, se luptau să reformeze ei guvernământul lui Dumnezeu. Ei doreau să se uite și ei în nepătrunsa înțelepciune a Lui și să iscodească planul pe care îl are El înălțând pe Isus și înzestrându-L cu așa nemărginită putere și stăpânire. Ei se răsculară în contra autorității Fiului. Toate oștile cerești fură invitate să se prezinte înaintea Tatălui, ca să se hotărască de cazul fiecăruia. S'a hotărât atunci, ca Satana să fie izgonit din cer cu toți îngerii, cari se uniseră cu el în răscoală. Atunci a fost războiul în cer. Ingerii au fost aranjați în luptă; Satana dorea să birue pe Fiul lui Dumnezeu și pe cei ce erau supuși voinței Lui. Dar îngerii buni și credincioși biruiră; iar *Satana cu cei ce urmasă lui fură izgoșiți din cer*”. — „Experiențe și Viziuni”, pp. 137. 138.

Soarta dela urmă a lui Satana și a celor împreună cu el răsculători, este hotărâtă: Dumnezeu „a păstrat pentru judecata zilei celei mari, puși în lanțuri veșnice, în întunec, pe îngerii cari nu și-au păstrat vrednicia, ci și-au părăsit locuința”. Iuda 6.

Principiul lui Dumnezeu în paradis

Dumnezeu a zis omului: Am făcut pentru tine o grădină frumoasă, și ți-am dat toți pomii aceștia; toți sunt ai tăi, afară de unul singur pe care l-am oprit pentru Mine. Acesta este al Meu. Dacă aș voi, aș putea să nu ți-i dau pe toți. Eu am dreptul să-ți dau numai un sfert, sau o jumătate din grădină; dar, iată, îți dau grădina întreagă; însă un pom este al Meu.

Prin reținerea pomului cunoștinței binelui și răului, s'a pus la probă supunerea și ascultarea omului de Dumnezeu. Scopul lui Dumnezeu de a reține pomul era în totul drept. Dumnezeu dorea ca omul să recunoască puterea, stăpânirea și suveranitatea lui Dumnezeu: dreptul de a da și dreptul de a reține. Eva însă, n'a fost de acord cu principiul guvernării

rii lui Dumnezeu. Ea a tăgăduit dreptul lui Dumnezeu, și când a întins mâna la pom, a zis: *Ea am dreptul la acest pom ca și la ceilalți. Dumnezeu n'are dreptul să mi-l rețină.* Și Adam mâncând și el, a împărtășit același punct de vedere.

Dumnezeu dorea ca Adam să fie fericit; dar, și Adam trebuia să recunoască dreptul lui Dumnezeu. Ca și îngerii în cer, tot astfel și locuitorii Paradisului au fost puși la probă. Ei nu puteau să-și păstreze stăpânirea lor fericită decât numai cu condiția credincioșiei față de principiul guvernării lui Dumnezeu. În cazul că ei nu aveau să respecte voința Sa, atunci, Acela care nu cruță chiar pe îngerii cari păcătură, nici pe ei nu avea să-i cruțe.

„Când Satana înțelese pe deplin, că nu mai era cu putință să mai fie readus iar în favoarea lui Dumnezeu, atunci răutatea și ura lui începură să se dea pe față. El se consfătuia cu îngerii săi, și făcură planul să lucreze mai departe împotriva guvernământului lui Dumnezeu. Când Adam și Eva fură așezați în grădina cea frumoasă, Satana făcu planuri să-i distrugă.... El urma să deștepte curiozitatea oamenilor și să-i determine și pe ei să iscodească prin planurile de nepătruns ale lui Dumnezeu — exact păcatul de care se făcuse vinovat Satana — și să-și dea păreri despre cauza opririi privitoare la pomul cunoștinței”.

Eva fu cea dintâi care călcă porunca lui Dumnezeu, și astfel păcătui împotriva principiului guvernării lui Dumnezeu. La stăruințele ei, păcătui și Adam în același fel.

După păcătuirea lor, Adam și Eva nu mai puteau locui mai departe în Paradis, deși ei se rugară stăruitor ca să fie lăsați și mai departe în patria nevinovăției și a bucuriei. *Dumnezeu izgoni afară din Paradis pe călcătorii Cuvântului Său.* În umilință și cuprinși de o întristare nespūsă, ei își luară adio dela frumoasa lor patrie, și ieșiră să locuiască pământul pe care zăcea acum blestemul păcatului.

Principiul lui Dumnezeu pe pământ

Principiul guvernării lui Dumnezeu pe pământ nu s'a schimbat; el este același și în zilele noastre. Acest principiu fundamental este arătat în cuvintele Domnului: *„Dați Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este*

al lui Dumnezeu”. Marcu 12, 17. Acest mare principiu precizează marginile datoriilor omului față de cărmuirea civilă, și datoriile lui față de Dumnezeu. În aceste zile din urmă, Satana a început să se manifesteze ca domn al acestei lumi. El îndeamnă pe oameni să se răscoale împotriva marelui principiu al suveranității și guvernării lui Dumnezeu, și astfel să încalce drepturile Sale. Oamenii deci au nevoie de a recunoaște pe Dumnezeu ca fiind Creatorul și Stăpânitorul universului. Pentru aceasta, se dă oricărui om un nou prilej ca să primească cea mai înaltă educație, prin care să poată câștiga iarăși Paradisul pierdut. *Dumnezeu dorește să aibă un popor cercat, examinat, după acest principiu.* Dumnezeu a pus pe pământ aceeași măsură de cercare. *El ne-a dat un timp de probă ca să ne putem forma caractere pentru cer.* Noi, oamenii, încă n'am ajuns să ne dăm bine seama de răspunderea noastră în cazul nerespectării acestui principiu. *„Noi nu știm, ce mari interese stau în joc când Dumnezeu ne cercă. Nu există nicio siguranță în afara strictei ascultări de Cuvântul lui Dumnezeu.* Toate făgăduințele sunt făcute sub condiția credinței și ascultării; și cel ce nu ascultă de poruncile Sale, se păgubește pe sine de împlinirea tuturor binecuvântărilor bogate ale Sfintei Scripturi”. — „Patriarhi și Profeți”.

Primii oameni, în Paradis, au căzut în păcat, dar Dumnezeu n'a renunțat la drepturile Sale de proprietate. El zice: *„A Mea este lumea și tot ce cuprinde ea.... Cui sunt dator ca să-i plătesc? Sub cer totul este al Meu... Al Meu*

este argintul, și al Meu este aurul.... Opriți-vă, și recunoașteți că Eu sunt Dumnezeu: Eu stăpânesc peste neamuri, Eu stăpânesc pe pământ”. Ps. 50, 12; Iov 41, 11; Hag. 2, 8; 46, 10.

Și în adevăr, *„Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el, lumea și cei ce o locuiesc!.... Ca să vadă cu toții și să știe, să priceapă și să înțeleagă că mâna Domnului a făcut aceste lucruri, și Sfântul lui Izrail le-a zidit... Cine l-a dat ceva întâi, ca să aibă de primit înapoi? Din El, prin El, și pentru El sunt toate lucrurile.... Ce lucruri ai, pe care să nu-l fi primit? Și dacă l-ai primit, de ce te lauzi ca și cum nu l-ai fi primit?.... Pentru că „omul nu poate primi decât ce-i este dat din cer.... Orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus dela Tatăl luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare”.* Ps. 24, 1; Isa. 41, 20; Rom. 11, 35. 36; 1 Cor. 4, 7; Ioan 3, 27; Iacob 1, 17.

Psalmistul David recunoștea acest principiu. După ce poporul a adus daruri bogate pentru zidirea templului, în rugăciunea sa de mulțumire către Dumnezeu, el zicea: *„A Ta este, Doamne, mărirea, puterea și măreția, veșnicia și slava, căci tot ce este în cer și pe pământ este al Tău; a Ta, Doamne, este domnia, căci Tu Te înalți ca un stăpân mai presus de orice! Dela Tine vine bogăția și slava, Tu stăpânești peste tot, în mâna Ta este tăria și puterea, și mâna Ta poate să mărească și să întărească toate lucrurile.... Totul vine dela Tine, și din mâna Ta primim ce-Ți aducem”.* 1 Cron. 29, 11. 12. 14.

Marele adevăr fundamental este că,

Un câștig spre pagubă.

în timp ce Dumnezeu este proprietar, noi nu putem fi mai mult decât administratori. „Dumnezeu pune la încercare fiecare suflet care pretinde că ar crede în El. Fiecăruia i s'au încredințat talanți. Domnul a dat oamenilor bogăția Lui cu care să facă afaceri. A făcut din ei ispravnici ai Săi și le-a pus la îndemână bani, case și pământuri. Toate acestea trebuie să fie socotite ca bunuri ale Domnului și folosite pentru înaintarea lucrării Lui, pentru a desvolta împărăția Lui pe pământ... Fiecare creștin este un ispravnic pentru Dumnezeu căruia i s'au încredințat bunurile Lui. Amintiți-vă cuvintele: „Ce se cere mai mult dela ispravnici este să fie găsiți credincioși”. 1 Cor. 4, 2. Să avem grijă ca nu cumva să jefuim pe Dumnezeu în vreo literă sau parte de literă; căci de lucrul acesta depinde foarte mult... Ispravnicul se identifică cu stăpânul său. El primește răspundere de ispravnic și trebuie să lucreze ca și stăpânul, dacă stăpânul ar fi de față și ar conduce. Interesele stăpânului său sunt și interesele lui. Poziția ispravnicului este plină de demnitate, deoarece stăpânul lui are încredere în el”. — „Mărturii pentru Comunitate”, Vol. II, pp. 60. 61.

Zecimea — piatra de cercare

Astăzi, omul este pus sub aceleași condițiuni cari i-au fost date înainte, în Paradis, spre încercarea sincerității și credincioșiei lui. Ni se oferă deci, o nouă ocazie, un nou timp de probă care este un timp de har, ca să ne lămurim hotărît poziția noastră față de Dumnezeu în chestiunea veche de ceartă. „Dumnezeu ne dă toate cu bogăție, iar învoiala pe care a făcut-o cu oamenii e ca ei să dea înapoi a zecea parte din avutul lor. Domnul, foarte îndatoritor, încredințează administratorilor Săi comorile Sale; dar despre zecime spune: ACEASTA ESTE A MEA. În raportul în care Dumnezeu a dat oamenilor proprietățile Sale aceștia trebuie să-I înapoieze O ZECIME CREDINCIOASĂ DIN TOATA AVEREA LOR”. Dumnezeu zice: „Orice zeciuală din pământ, fie din roadele pământului, fie din rodul pomilor, este a Domnului... Orice zeciuală din cirezi și din turme, din tot ce trece sub toiag, să fie o zeciuală închinată Domnului”. Lev. 27, 30. 32.

„Dumnezeu își pune mâna asupra tuturor proprietăților omului, zicând: Eu sunt stăpânitorul universului și aceste bunuri sunt ale Mele. Zecimile, pe cari voi le-ați reținut le rezervasem pentru susținerea slujitorilor Mei, în lucrarea Mea de a descoperi Scripturile acelora,

cari trăiesc în ținuturile întunerecului și nu cunosc Legea Mea. Folosind fondul Meu de rezervă pentru împlinirea propriilor voastre dorințe, ați răpit sufletelor lumina, pe care o rânduisem pentru ele s'o primească. Ați avut prilejul ca să vă dovediți loiali față de Mine, dar n'ați făcut-o. M'ați jefuit; Mi-ați furat fondul de rezervă, de aceea, sunteți blestemați cu blestem... Toată lumea e părtașă la jefuirea lui Dumnezeu. Cu banii, cu cari El i-a dotat, oamenii se dedau la distracții, orgii, petreceri desfătătoare, și plăceri desgustătoare. Dar Dumnezeu zice: „Mă voi apropia de voi pentru judecată”. Mal. 3, 8. 9. 5. Intreaga lume va avea să dea socoteală la ziua cea mare, când fiecare va primi o sentință pentru faptele sale”. — „Mărturii pentru Comunitate”, Vol. I, pp. 255. 258. 259.

„Dumnezeu dă omului NOUA ZECIMI, în timp ce El pretinde O ZECIME pentru scopuri sfinte, după cum a dat omului șase zile pentru lucrările lui proprii, și Și-a rezervat și a pus de o parte ziua a șaptea pentru Sine însuși. Căci, ASEMENEA SABATULUI, A ZECEA PARTE DIN VENIT ESTE SFANT; DUMNEZEU A REZERVAT-O PENTRU SINE ÎNSUȘI. El vrea ca lucrarea Sa de pe acest pământ să progreseze cu venitul mijloacelor pe cari le-a încredințat omului”. — „Mărturii”, Vol. III, p. 395.

Să fim atenți: Nu e vorba de câțiva bani: 5, 20, 100, 1000 lei pe cari îi dăm ca zecime, ci este vorba de recunoașterea și respectarea unui principiu mare. Cine oprește zecimea, tăgăduiește dreptul de proprietate și guvernare al lui Dumnezeu, și face același păcat ca și Adam și Eva în Paradis, însușindu-și fructele din pomul pe care Dumnezeu Și-l rezervase pentru Sine. „Zecimea este sfântă, este a Domnului, și cine se atinge de ea va fi pedepsit cu pierderea comorii cerești, dacă nu se pocăiește”. — „Mărturii pentru Comunitate”, Vol. II, p. 64. „Omul care va jefui pe Dumnezeu, cultivă trăsături de caracter cari îl vor exclude de a fi primit în familia de sus a lui Dumnezeu”. — „Mărturii”, Vol. VI, p. 391. Așa dar, „Fiecare membru al Comunității trebuie să fie învățat să fie credincios în a plăti o zecime cinstită”. — „Mărturii pentru Comunitate”, p. 65.

Principiul lui Dumnezeu în viața viitoare

Educația începută în această viață, de a respecta principiul suveranității și guvernării lui Dumnezeu, va fi continuată și în viața viitoare, în cer și pe pământul cel nou.

„Vieța de pe pământ este începutul vieții din cer; educația de pe pământ este o inițiere în principiile cerului; lucrarea din viața noastră de aci este formarea pentru lucrarea din viața de acolo. Ce suntem noi acum, în caracter și servirea noastră față de Dumnezeu, este imaginea a ceea ce vom fi”. — „Educație”.

Deci, cel ce trăiește acum în armonie cu voința Creatorului și respectă principiile Lui, își procură cea mai curată și mai nobilă dezvoltare a caracterului.

Acolo, în cer și pe pământul cel nou, se va vedea rezultatul străduințelor respectării acestui mare principiu, și a oricărui principiu drept și nobil.

Așa dar, să luăm aminte la îndemnul ce ni se dă: „Aduceți în casa visteriei toate zeciuelile, ca să fie hrană în casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor, și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare”. Mal. 3, 10.

Iubite Cetitor! Acum e timpul de cercare. Dumnezeu te invită să-L pui tu pe El la încercare astăzi, și să aduci în casa visteriei Lui toate zeciuelile. Ce poziție vei lua tu față de această invitație? Asculta-vei oare, sau vei rămâne nepăsător și mai departe? Tu ai acum cel mai potrivit prilej ca să pui la încercare pe Dumnezeu, și să respecti dreptul Său de suveranitate și guvernare. El îți dă solemnă făgăduință că te va binecuvânta peste îndestul. Dacă nu faci aceasta astăzi, mâine poate va fi prea târziu. Timpul tău de probă va trece. Silește-te deci, să treci cu bine examenul vieții tale, ca nu cumva, la sfârșit, să fii silit să auzi cele mai triste și mai dureroase cuvinte din partea Domnului: „Ai fost cântărit în cumpănă și ai fost găsit ușor... Iată, te-am pus în cuptor, dar nu te-am găsit argint; te-am lămurit în cuptorul urgiei”. Dan. 5, 27; Isa. 48, 10. În acest caz, soarta ta e sigilată.

Pune-te deci în rânduială cu pretențiile sfinte ale lui Dumnezeu, și asigură-ți viața pentru veșnicie.

David M. Făurescu

„Curierul Misionar”

Foaie lunară

A Uniunii Comunităților Evanghelice
A. Z. Ș. din România

Red. responsabil: V. Florescu

Prețul acestui număr lei 8.

Abonamentul pe un an lei 100.

Red. și Admin. Str. Mitrop. Ghenadie
Petrescu 116. București, IV.

Mamă, Isus și copilul tău!

I-au adus niște copilași ca să-și pună mâinile peste ei și să Se roage pentru ei. Dar ucenicii când au văzut lucrul acesta au certat pe aceia cari-i aduceau. Matei 19, 13; Luca 18, 15. Isus a chemat la Sine pe copilași și a zis: „Lăsați copilașii să vină la Mine, și nu-i opriți, căci împărăția lui Dumnezeu este a unora ca ei. Adevărat vă spun că, oricine nu va primi Împărăția lui Dumnezeu ca un copil, cu niciun chip nu va intra în ea. Luca 18, 16—17.

Pasagiul acesta din Sfânta Scriptură, ne ilustrează unul din cele mai duiosase tablouri părintești. Isus, obosit, călătorind din loc în loc, după multe zile de lucru și călătorii istovitoare, și după multe nopți petrecute în priveghere și în rugăciune în luptă pentru mântuirea noastră, a ajuns în regiunea Iudei, dincolo de Iordan, venind din Galilea. De îndată ce sosi în acel loc, începu a fi înconjurat de părinți, în cari ardea viu grija pentru copiii lor. Părinții aceștia aduceau pe copiii lor la Domnul cu o singură dorință și anume ca Domnul să Se roage pentru ei, și să-și pună mâinile Sale binecuvântate peste ei. Cu aceasta ei erau convinși, că vor asigura fericirea copiilor lor. Sosiți însă lângă Mântuitorul, au avut de întâmpinat o durere. Mamele acelea cari venise cu atâta ardoare la El, cu copiii lor în brațe, s'au izbit de poziția pe care nu se așteptase ele să o întâlnească din partea ucenicilor Aceluia care pe unde trecea lăsa numai fericire, pace, binecuvântări, și lipsă de dureri, împreună cu multe suflete vindecate de boli trupești și spirituale.

Pare că se desfășoară în fața noastră tabloul acesta și pare că

vedem pe mame cu copiii lor în brațe, sau ținându-i de mânuțele lor delicate și pline de farmec, rugându-se de ucenici ca să le lase să se apropie de Mântuitorul, Prietenul copiilor; dar, ucenicii le certau. În timp ce mamele acestea cu copiii lor stăteau pline de înfrustrare în fața muștrărilor ucenicilor, intervine blând glasul Mântuitorului: „Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți“.

El a luat apoi lângă El pe copii, lângă El s'au apropiat cu ei mamele lor, și Isus i-a binecuvântat. Pe urmă a luat pe brațele Sale pe copii și le-a mângăiat părul buclat. Copiii și mamele se simțeau acum cu adevărat fericiți.

Isus a fost un foarte bun prieten al celor mici.

Fericirea aceasta era de neasemuit cu întristările ce stăpâneau inimile mamelor și ale copiilor cu puțin timp mai înainte. Norul întunecat al întristărilor trecuse și ei gustau acum cea mai desăvârșită fericire, pe care o poate gusta cineva numai la brațul lui Isus.

Cugetând la acest mișcător tablou, inima mea fără să vrea exclamă: „O, ce iubire minunată! Ce iubire!“

Când mă gândesc la această scenă mișcătoare, gândul meu zboară departe de locul unde mă

găsesc când scriu aceste rânduri. Intr'o clipă el cuprinde multe locuri, trece prin multe orașe și sate, și pătrunde în casele fraților mei de credință, credincioși ai Bisericii advente, în acele case a căror podoabe sunt copiii, tinerii. Pare că văd apoi pe părinții acestor tineri, tați și mame, făcând planuri pentru viitorul copiilor lor. Unde vom trimite în anul ce ne stă în față pe copiii noștri?, se sfătuesc părinții. Sunt făcute multe planuri, fel de fel, și părinții dau în felul acesta direcții diferite, spre căi diferite, pe cari vor avea să apuce în curând copiii lor. În clipa aceasta inima mea cugetă și la clipele când iubiții părinți sunt plecați pe genunchi în rugăciune, pentru a întreba pe Dumnezeu, dacă El aprobă planul ce l-au făcut pentru copiii lor, și pare că prin viziune văd pe Domnul Isus, cum ascultă aplecat spre aceste serii de credincioși, rugăciunile lor, și cu fața plină de duioșie zice: „**Lăsați copiii să vină la Mine, și nu-i opriți**“.

Iubiți și stimați părinți, tați și mame, lucrul acesta se întâmplă în casele dvs. Tabloul părintesc ce a avut loc pe malurile Iordanului se repetă. Isus e același, ieri, azi și în veac. Copilașii sunt aceeași, tinerii noștri sunt aceeași, și dorințele lor de a veni la Domnul Isus sunt aceleași, calde și arzătoare ca și atunci. Ei doresc adesea să vină la Mântuitorul, Prietenul lor. Lăsați-i să vină la El, nu-i opriți. Iubiți și scumpe tați și mame, noi trăim vremuri foarte serioase, e timpul azi să cugetăm foarte serios la direcția vieții ce o dăm copiilor noștri. **Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți**“. Vom fi chemați poate să facem unele sacrificii pentru copiii noștri, dar lăsați pe copii să vină la Isus, nu-i opriți. Isus îi invită astăzi, cu același glas duios, să vină la El. Lăsați-i să se apropie de unicul lor adevărat prieten, ajutați-i, îndemnați-i, și sprijiniți-i să se apropie de El. Trimeteți pe copiii dvs la Școala lui Dumnezeu, pentru a gusta aci cât de bun e Domnul Isus, Prietenul cel mai devotat tinerilor“.

Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți“.

Scumpe părinți, tați și mame, poate că astăzi în clipa când vom veni lângă Mântuitorul nostru, ca să-L rugăm să binecuvinteze pe copiii noștri, nu vom mai găsi lângă El pe Petru, Ioan, Andrei, Filip, și alți din ucenicii Domnului, cari să certe din nou pe mamele ce vin cu copiii lor la Domnul, dar, se poate întâmpla însă ca locul ucenicilor să fie luat astăzi chiar de unii din părinții tinerilor. Da, lucrul acesta mi-aduce în minte o întâmplare plină de durere.

O mamă avea un fiu, tânăr, a cărui vârstă nu trecea de 17 — 18 ani. În inima acestui tânăr ardea o vie dorință de a se apropia cât mai mult de Mântuitorul Isus, pentru a face ce zice Sfânta Scriptură, „Gustați și vedeți cât de bun este Domnul“, și nu exista nimic din lumea aceasta care ar fi putut stăpâni inima acestui tânăr, mai mult decât dorința ca să se apropie de Domnul. Cineva însă îi stătea în cale, cineva îl oprimea dela acest lucru, și cât de de dureros e faptul când mă gândesc că acest cineva era chiar mama lui. Mama lui era aceea care punea mereu, mereu piedeci în calea tânărului, pentru a-l face să amâne, zi de zi și an de an predarea lui la picioarele Mântuitorului Hristos. Dar, pentru ce oare acest lucru? Pentru faptul că acest tânăr avea o meserie, o meserie foarte bănoasă, și mama se gândea că ar ajunge în pagubă dacă fiul ei nu va mai lucra în Sabat și dacă nu va mai câștiga așa de mulți bani, cu toate că ea pretindea a fi lângă Domnul, petrecând Sabatul în mijlocul credincioșilor Săi, și fiind numărată în rândul acelor cari încheiase un legământ sfânt cu Dumnezeu prin botez, pentru paza poruncilor lui Dumnezeu. Și adesea tânărul acesta anunța pe mama lui că el dorește să părăsească lucrul, (postul) lui, pentru a se consacra Domnului, dar mama, mereu și mereu găsea diferite motive ca să mai amâne acest lucru. Odată în Comunitatea în ca-

re se afla și mama acestui tânăr, s'a făcut o chemare, ca tinerii să vină la Domnul Isus. Din nou mama a început să se gândească, cine va mai câștiga banii de cari aveau nevoie, dacă fiul ei va înceta lucru în Sabat, și dacă pentru acest motiv își va pierde postul său, și iarăși s'au mai găsit motive de adus. Cuvântul Sfintei Scripturi răsuna însă și la **urechile** acestei mame. Predicatorul acelei Comunități observând îndelungata lipsă a tânărului a întrebat pe mama lui, „Unde e Ion?“ Ea a dat un răspuns stângaci. Predicatorul a anunțat atunci că în seara aceea va face acelei familii o vizită acasă. Seara a venit, și predicatorul a mers să facă vizita anunțată. Când a ajuns acolo, a întrebat unde e Ion?, în acel moment tânărul sosea dela serviciul său, îmbrăcat în hainele lui de lucru.

După mai multe convorbiri cu familia, predicatorul a anunțat plecarea lui spre gară, rugând pe tânăr ca să-l însoțească până la tren. După ce au ieșit din sat, în mijlocul unei livezi, predicatorul s'a oprit din mersul său, tânărul a făcut și el la fel, iar predicatorul l-a întrebat:

„Spune-mi Ionele, pentru ce nu vrei tu să vii la Domnul Isus? Eu observ că tu lipsești de un timp îndelungat dela Comunitate. De ce nu vrei tu să vii la Mântuitorul?“ A urmat apoi o clipă de tăcere, după care tânărul izbucnind în lacrimi a răspuns numai trei cuvinte, „Mama mă oprește“ Predicatorul a înțeles cum stau lucrurile, propunându-și, ca la prima ocazie când va reveni în aceea Comunitate, să vorbească în de-aproape cu mama tânărului. Programul său însă îl chema acum în altă parte, și anume de grabă. Trenul a plecat în curând, ducând pe predicator la o mare distanță. N'au trecut însă decât două zile dela aceste clipe, și o telegramă chemă urgent pe predicator înapoi în aceea Comunitate, cu următoarele cuvinte: „Vino urgent, Ioan mort“. Sosind de grabă, tot ce a mai putut face el, a fost ca să înalțe o

rugăciune către bunul Dumnezeu la înmormântarea tânărului. Mama sa se simțea complet zdrobită. În mintea, inima și cugetele ei sunau cuvintele Mântuitorului: „**Lăsați copiii să vină la Mine, și nu-i opriți**“.

Scumpi și iubiți tați și mame, lăsați copiii dvs să vină la Dom-

nul Isus. Smulgeți-i de grabă din vârtoarea pierzării și trimiteți-i la Școala Misionară să facă cunoștință cu iubirea cea mare a Domnului Isus, Mântuitorul nostru și cel mai scump Prieten al tinerilor, iar grija de căpetenie a d-tale mamă, să fie: Isus, și copilul tău la El. **I. Dănețiu**

Cea mai mare „Săptămână mare“

Comunitatea Școlii Misionare are deosebitul privilegiu de a primi în fiecare an tineri, cari sunt plini de râvnă sfântă pentru lucrarea lui Dumnezeu, fiind gata să pună toată ființa lor la dispoziția Mântuitorului lor iubit. Și Domnul îi folosește an după an pentru a face lucruri mari prin ei, încât ne cuprinde pe noi înșine mirarea, cum s'au putut câștiga succese atât de splendide într'un timp atât de critic.

Din cele două campanii misionare anuale, „Săptămâna Mare“ ne oferă o deosebită posibilitate de a aștepta și întreprinde lucruri mari pentru Domnul, deoarece pe timpul acesta toți membrii Comunității noastre sunt prezenți și pot lua parte activă.

Dându-ne seama de acest lucru, ne-am hotărât ca și anul acesta să încercăm a face o lucrare deosebită cu ocazia „Săptămânii Mari de Colportaj“. Experiența din anii trecuți ne-a învățat că Domnul este cu noi, când noi suntem cu El, și de aceea ne-am pus și pentru anul acesta o țintă mare. Apelul pe care l-am adresat tinerilor noștri a găsit un puternic ecou în inimile lor, pline de entuziasm. Între cei ce au lucrat, s'a distins în mod deosebit un grup de zece viteji, cari au depus eforturi laudabile și au făcut cu adevărat fapte mari cu Dumnezeu.

Solemnitatea încheierii acestei Campanii, atât de bogată în roade și în bucurii alese, a fost o

adevărată sărbătoare pentru Comunitatea noastră și va rămâne una din cele mai prețioase pietre din comoara amintirilor noastre.

Spre lauda lui Dumnezeu și spre încurajarea iubiților noștri frați și surori din alte Comunități, redăm în cele de mai jos:

RAPORTUL GENERAL

Asupra activității misionare din timpul „Săptămânii Mari de Colportaj“ 1938.

Sabatul din 9 Aprilie ne-a strâns în jurul unei mese încărcate cu literatură, ce ascundea în sine sămânța cea nobilă a Evangheliei. Ne-am hotărât să plecăm cu această hrană îmbelșugată la sufletele celor „flămânzi și însetați“ după o viață mai bună și mai curată. În inimile noastre încolțise dorința de a face din această campanie **cea mai mare „Săptămână Mare“**, din câte le-am avut la Școala Misionară. Și Domnul a împlinit această dorință, care a fost după placul Lui.

Făcând o comparație între situația din anii trecuți și cea din anul curent, se părea că **nu** va fi posibil să ajungem niciuna din țintele trecutului, deși aveam toată dorința. Dar Acela „Care poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi“ a văzut dorința noastră sinceră și a binecuvântat eforturile unora dintre noi într'o măsură deosebită.

Experiențele minunate, pe cari le-am putut face cu ocazia acestei „Săptămâni de Colportaj“ ne-au întărit în convingerea, că nimic nu-L mai reține de a veni și a ne lua la El, decât lucrarea de avertizare a unei lumi, ce se apropie cu pași repezi de pierzare. Am împărțit cu bucurie „Pâinea vieții“ celor flămânzi și le-am oferit cu plăcere paharul, umplut la Izvorul vieții, pentru ca să se bucure împreună cu noi de fericirea unui traiu curat și sfânt.

Stând acum la încheierea acestei „Săptămâni de Colportaj“ și ținând seama de toate binecuvântările primite în cursul ei, putem înțelege mai bine cuvintele Domnului nostru:

„Mâncarea Mea este să fac voia Celui Ce M'a trimis și să **împlinesc lucrarea Lui**“.

Cu adevărat în aceste zile de entuziasm și de râvnă sfântă am fost întăriți în credința noastră și am avut deplina satisfacție sufletească, de a fi împlinit lucrarea Celui Ce ne-a trimis și a fi contribuit la fericirea aproapelui nostru.

Această „Săptămână de Colportaj“ reprezintă cea mai mare campanie de răspândire a literaturii din câte le-am avut până acum în istoria Școlii noastre Misionare.

Iată cum s'a adevărit din nou cuvântul Psalmistului:

„Cu Dumnezeu vom face **isprăvi mari!**“ Ps. 60, 12 pr. p.

Urmează acum raportul statistic:

Ținta Comunității noastre a fost de **Lei 20.000.—**

La atingerea acestei ținte au contribuit prin lucrare activă și daruri benevole:

49 frați, 16 surori, 3 prieteni și 3 prietene, deci în total 71 persoane.

Am atins suma de **lei 25.039.—**

Lăudat să fie Domnul!

G. Proksch

Dirigintele lucrării misionare dela Institutul Biblic din Brașov

Pentru micuții noștri

Corbii cari hrănesc pe Ilie

De abia terminasem ultima poveste, când auzirăm afară strigând tare: „Rab, raab!“ Ne uitarăm cu toții pe fereastră și văzurăm stând pe măruș cel bătrân din mijlocul curții un corb cu pennele negre de tot, un corb din aceea cari în timpul iernii vizitează atât de des casa și curtea omului.

— Mătușică, strigă Magda, cu siguranță că știi vreo istorioară din Biblie și despre un corb! Vrei să ne-o povestești acum?

— Da, Magda dragă, știu ceva și despre corbi. Odată, niște corbi au scăpat de foame pe un Profet foarte iubit de Dumnezeu.

— A, știu cine, Ilie, este Ilie, strigă triumfător Dănuț, cel mai mare dintre copii, mi-a povestit odată tata, vai ce mult îmi place s'o aud. Ah, mătușică dragă, de-ai ști ce bucurie mi-ar face dacă un corb s'ar apropia de mine fără frică; mi-ar fi așa de drag încât. l-aș săruta pe aripă, termină Dănuț, plin de înflăcărare.

— Și eu, și eu, strigară într'un glas cu toții.

Mătușica izbucni în râs și toți o urmară într'o veselie generală.

Când râsul se potoli, mătușica le lămuri că ei ar putea să-și facă prieteni pe corbi, dacă în fiecare zi le-ar arunca toate fărâmiturile de pâine cari rămân dela masă. Apoi începu povestea:

Ilie a trăit în vremea când aproape toți Izrailiții se închinau zeului Soare al păgânilor. Dumnezeu zise atunci, că îi va pedepsi din cauza aceasta, prin aceea că nu le va mai da ploaie; și în timpul acesta, porunci soarelui să dogorească foarte tare, până ce oamenii se vor lăsa de idolatria lor și se vor pocăi slujind numai adevăratului Dumnezeu din cer.

Ilie fu însărcinat de Dumnezeu să meargă înaintea regelui și să-i

aducă la cunoștință hotărîrea Lui. El s'a dus la rege și fără frică, însă cu adâncă seriozitate, spuse următoarele cuvinte:

„Adevăr spune Domnul Dumnezeu lui Izrail, că în anii aceștia, nu va fi nici rouă, nici ploaie până ce va voi Domnul“.

Curând după aceea, veni porunca lui Dumnezeu către Ilie, care zicea să se ducă lângă pârâul Cherit și să se adăpostească acolo, ascunzându-se astfel de mânia regelui. Ilie făcu întocmai cum spusese Domnul.

El găsi într'o peșteră un loc bun de dormit, unde se odihnea noaptea, iar ziua se odihnea lângă pârâu. Dumnezeu se îngrijise de el ca să aibă un loc bun de adăpost și apă din destul ca să nu simtă seceta cea grozavă. Dar acum, unde să găsească ceva de mâncat. Pentru că nu cădea nici rouă nici ploaie, se uscaser toate plantele și iarba parcă era ca fânul uscat. Grânele se uscaser și pâine nu era de găsit. Treceau zile, săptămâni, luni și ani și poporul se sfârșea de foame și nevoi. Ilie trebuia să stea mai mult ascuns și nu putea de loc să-și facă rost de ceva mâncare. Și în jurul lui se uscaser tot, așa că nu găsea nimic pentru hrană. Numai pârâiașul curgea limpede și curat și parcă invita pe chinutul fugar să se înviorzeze în răcoarea apei.

Ilie, însă nu și-a făcut griji cu privire la hrană. El avea încredere în Dumnezeu și știa că El nu-l va lăsa să se piardă. Dimineața când s'a sculat și după ce a mulțumit lui Dumnezeu pentru ocrotirea din noaptea trecută, își ridică ochii și văzu în depărtare niște păsări venind spre el. Mai întâi i se părea că sunt niște păsărele mici, dar când s'au apropiat de el, s'au așezat lângă picioarele lui și nu le era frică deloc.

Și ce credeți c'au adus acești corbi? Unii aduseser câte o bucățică de pâine în cioculețe, iar alții câte o bucățică de carne și au adus destul ca să se sature odată. Apoi corbii au sburat înapoi. Atunci Ilie mulțumi cu căldură lui Dumnezeu și apoi mănăcă cu poftă. Pe la apusul soarelui, pe când Ilie sta în fața peșterii, zări din nou în depărtare pe corbii cari sburau spre el. Ei s'au lăsat din nou la piciorul lui și l-au hrănit iarăși cu pâine și carne.

În fiecare dimineață și seară ei reveneau și niciodată n'au lipsit dela datorie, așa că bunul Profet nu trebui să se teamă deloc că va muri de foame în exilul său. Se înțelege dela sine că era foarte mulțumit cu această hrană simplă. Eu cred că dacă s'ar fi întâmplat vreodată să fie nemulțumit, sau și-ar fi dorit ceva mai bun, Dumnezeu n'ar mai fi lăsat pe corbi să-l hrănească. Voi ce credeți?

Dar pentru că a primit cu mulțumire această mâncare simplă din mâna lui Dumnezeu, bunul Tată cerească îngrijă ca aceasta să nu-i lipsească niciodată.

— Ah, ce poveste frumoasă a fost asta, încheie satisfăcut Dănuț! Dar nu cumva mai știi vreo poveste despre altfel de păsărele?

— Văd că-ți plac foarte mult păsărelele, asta mă bucură, dragă Dănuț, află deci că mai știu o poveste frumoasă cu un porumbiel; însă amânăm pe mâine căci în seara asta ați auzit destul. E târziu, a sosit timpul de culcare, pe mâine deci!

ANUNȚ

Rugăm pe cei cari ar ști unde se găsesc, sau ar putea să ne dea vreo informație cu privire la următoarele persoane: *Eliza Silaghi, Paraschiva Misareș, și Grigore Ardeleanu*, membri ai Comunității Popa-Tatu dar plecați de mai multă vreme, să scrie pe adresa: *Gh. Ieremia, Str. Popa-Tatu 38, București II.*

De ce m'am căsătorit

Când mă gândesc la acele zile cari erau pline de însemnătate pentru mine, adică atunci când am plecat să-mi aleg tovarăș de viață, și când caut acum să evaluez acele hotărîri, sunt silită să le cântăresc în lumina experiențelor pe cari le-am făcut ca rezultat al acelor hotărîri. Acum îmi dau seama mai pe deplin că acestea erau cu mult mai importante decât credeam atunci.

Dintre toate întrebările cu cari tinerele trebuie să se lupte, niciuna nu le face să se teamă mai mult, ca nu cumva să dea un răspuns greșit, ca aceasta: „Să mă căsătoresc eu cu bărbatul acesta?” Orice fată, care a ajuns la vârsta când trebuie să se gândească la această chestiune — dar de recomandat este ca aceasta să nu se întâmple înainte de douăzeci de ani — trebuie să simtă seriozitatea a consimți la formarea unei tovarășii care să dureze toată viața.

Nu pot să umble împreună doi inși cari merg în direcții deosebite, sau chiar în aceeași direcție dar cu iuțeală diferită. Cu cât mai lungă este calea pe care trebuie s'o parcurgem împreună, cu atât mai intimă trebuie să fie tovarășia noastră. Cu cât sunt mai multe punctele de asemănare, și înțelegere întreolaltă, cu atât mai bună va fi înțelegerea noastră.

În timp ce am urmat studiile superioare, am avut ocazia timp de doi sau trei ani să cunosc bine pe viitorul meu soț înainte de a lua o hotărîre. Vieța de școală prezintă multe avantajii de a veni în contact cu tineri valoroși. Există totuși primejdia de cunoștință superficială în școlile noastre, deoarece tinerii nu sunt în atmosfera căminului lor, și în unele cazuri aceasta are mare influență.

Faptul că am fost aproape de aceeași vârstă (el este cu trei ani mai în vârstă ca mine) a contribuit într'o oarecare măsură la

tovărășia noastră fericită în viață.

Ca femei, noi căutăm la bărbați tărie; nu numai tărie corporală și mintală, dar și tărie de caracter, de suflet, de acțiune. Nicio tânără cu minte sănătoasă nu se căsătorește cu un tânăr bolnăvicios. Ea înțelege că la altarul familiar va promite că va sta alături de el în timp de boală și de sănătate; de aceea, ea cere un corp sănătos din partea celui care-i cere mâna. Dar pe lângă aceasta, și de o importanță cu mult mai mare, ea cere ca el să posede o curățenie, să se tragă din cel mai bun sânge și dintr'un neam de oameni cari au fost nepătați în curățenia lor și neclătinați în adevăr și cinste. Nimic nu poate să înlocuiască lipsa acestei prea fundamentale condiții.

M'am socotit fericită de a fi cunoscut timp de doi sau trei ani pe tânărul cu care aveam să mă căsătoresc, ca să pot cunoaște familia și trecutul membrilor ei. Chiar dacă o fată nu se căsătorește cu toată familia, ea face bine să-și aducă aminte că se așează în foarte strânsă legătură cu tatăl și mama, și dacă nu este un grad oarecare de respect în această legătură, nu numai că mai târziu fericirea va fi atinsă, dar chiar căsătoria însăși va fi primejduită.

Nimic nu va compensa viciile din caracterul tânărului. Adesea acestea nu pot fi descoperite numai printr'o scurtă cunoștință; dar această se poate face într'o perioadă mai lungă de timp, dacă cineva își ia aceasta ca țintă. Și nicio tânără nu-și poate îngădui să nu fie pe deplin convinsă de puritatea bărbatului căruia i se încredințează. A trăit el o așa viață încât să-l aducă în fața altarului liber de orice pată? Îl respectă oamenii?

În zilele noastre oamenii se laudă foarte mult cu simplul suc-

ces vremelnic, fără să țină seama de declarația lămurită: „Ce seamănă omul aceea va și culege”. Și în cazul acesta femeia și copiii se vor împărtăși de secerișul unui astfel de semănat.

Stimă pentru caracterul său

M'am căsătorit cu bărbatul acesta din pricină că am stimat caracterul său. „Dar”, ar putea zice cineva, „o femeie se poate înșela în ce privește caracterul unui om”. Așa dar cu atât mai mare trebuie să fie grija. Dacă ea privește caracterul unui om ca fiind lucrul cel mai de seamă, mai de grabă decât la numărul și ardoarea declarațiilor sale de dragoste, și dacă nu desconsideră părerile părinților ei, și se roagă lui Dumnezeu pentru călăuzire, cu siguranță că nu va putea fi amăgită.

Cineva poate să iubească cu foarte mare pasiune pentru o vreme oarecare un caracter rău, dar când pasiunea își va fi risipit toată forța ei caprițioasă, atunci unul ca acesta va învăța că numai iubirea întemeiată pe stimă este dăinuitoare.

Așa cum sunt în stare să facă cele mai multe tinere; și eu am încercat să mă gândesc dacă îmi va face plăcere să trăiesc continuu cu el și să nu mai am niciun alt tovarăș pentru restul zilelor mele, lângă care să-mi găsesc plăcerea a sta; căci așa îmi doream eu, pentru că am fost crescută într'un cămin fericit, unde domnea iubirea și unde unirea predomina în toate hotărîrile lui, și unde tatăl și mama erau părtași la viață.

Eu l-am comparat cu alți tineri demni de stimă pentru că să-mi fac o idee printr'o adevărată comparație. Am găsit aci o tărie de caracter, o temelie de integritate și statornicie.

Experiența noastră de iubire trebuie să fie călăuzită de Du-

hul Sfânt, ca și orice altă experiență în viață. Noi alegem să iubim pe acela către care Duhul Sfânt ne călăuzește. Prima noastră obligație este față de Dumnezeu, și noi putem ști că orice experiență care decurge contrar acesteia nu este călăuzită de Domnul. Dacă vrem ca să fie căminul nostru ceea ce trebuie să fie, noi trebuie să creștem tot mai mult într-o înțelegere comună a lucrurilor spirituale, în loc să ne desvoltăm într'un spirit de deosebire din ce în ce mai mare, unul față de altul. Eu m'am simțit inspirată spre o mai înaltă și mai fină desvoltare spirituală prin legătura mea cu acest tânăr, și prin aceasta o dorință întărită pentru servire în această lucrare.

În lunga și strânsa tovarășie cunoscută, oricât de mare ar fi iubirea dintre soț și soție, aceasta nu poate să înlocuiască lipsa de armonie în caracter și în aspirațiunile vieții. Iubirea este o mare necesitate, dar cu cât mai mare este înțelegerea scopului vieții, cu atât mai mare va fi armonia și pacea. Dacă cei doi au gusturi asemănătoare, cu atât mai satisfăcător va fi drumul împreună. Dacă unuia îi place ce altuia îi displace, dacă unul este interesat de ceea ce altuia i se pare o plictiseală, dacă unul este viu și plin de nădejde iar celălalt este posomorât și descurajat, nu va putea fi nicio plăcere în viețuirea laolaltă. Asemănarea în gusturi îndulcește viața.

Dacă doi trag împreună într'un jug, ei vor înfăptui mai mult dacă țin pasul decât dacă unul sau celălalt rămâne în urmă. Nu pot să meargă împreună dacă nu au încredere unul în altul. Dacă o soție n'are nicio încredere în integritatea, amabilitatea sau curajul tovarășului ei, mergerea împreună nu poate să dea naștere la ajutorare reciprocă. Oare nu ne vom pune noi, iubite tinere, așa cum am făcut eu, următoarea întrebare: Voiu fi eu mai folositoare în lucrarea lui Dumnezeu, mai asemenea lui Hristos în caracter, mai deosebită de lume și mai devotată lui Dumnezeu, că-

sătorindu-mă cu bărbatul acesta? Și oare vom fi noi mulțumite cu mai puțin din partea tânărului, decât am găsit eu, adică o religie reală, vitală și lucrătoare, întemeiată pe o strânsă legătură cu Mântuitorul? În Mărturii cetim că o tânără trebuie „să primească. numai pe acela, care este sânguincios, idealist și cinstit, pe acela care iubește pe Dumnezeu și se teme de El”.

Mulțumită educației pe care am primit-o dela părinți, n'am fost lăsată să citesc romane, așa că nu mi-am închipuit o lume imaginară, ireală, în care soții există numai pentru a place grațioasei doamne, ci am recunoscut că viața după căsătorie este susținută de lucruri cari cer oboseală. Eu am fost învățată să mă feresc de un om care caută totdeauna un loc ușor și aduce necontenit scuze că de ce n'a putut să facă bine în cutare sau în cutare chestiune. Astfel m'am uitat să văd dacă bărbatul acesta poate să câștige bani sau să-i economisească. Într'adevăr, mulți dintre tinerii noștri fac foarte puțin, dar m'am uitat să văd dacă ei pot să economisească chiar și numai puținul acela. Tocmai aceasta făcea prințul meu, nu cu sgârcenie, pentru că am băgat de seamă că el totdeauna avea sădea bani pentru lucrarea Domnului, în contrast cu mulți alții cari cheltuiau tot ce ar fi putut da sau economisi, pentru ei.

Fetelor, feriți-vă de tinerii cari nu pot să se îngrijească de ei înșiși, totuși se oferă să vă dea voie să luați parte la această răspundere. Poate că vă aduce multe tributuri de flori sau alte lucruri de felul acesta, dar folosește banii lui tată-său ca să facă aceasta. Este foarte frumos din partea lui ca să vă aducă daruri spre a-și arăta dragostea față de voi, dar acestea trebuie să fie din propriile lui fonduri spre a fi de valoare pentru voi, și nu trebuie să fie mai mult decât își poate îngădui.

Eu am vrut să știu de asemenea dacă bărbatul cu care aveam să mă căsătoresc putea să cuge-

te. Are el o minte activă? Continuă el cu studiul? Are el minte mereu la lucru, sau este un leneș din punct de vedere mintal? În activitatea sa mintală este el indulgent față de părerile altora, și are el vederi largi? M'am uitat la felul cum se poartă el față de mama și surorile lui, pentru că știu că un bărbat va năzui să dovedească un respect și o considerație tot așa de mare pentru soția sa, ca și pentru mama sa.

Crede eu în iubirea aceea oarbă care cade peste capul cuiva tam-nesam? Aceasta dă impresia de capcană în care cineva a căzut și după aceea este o victimă neputincioasă. Dacă nu puteți să luați pe acela pe care îl iubiți orbește, atunci trebuie să vă istoviți din pricina regretelor și dorințelor nesatisfăcute. După teoria aceasta de a vă topi de dragoste după cineva, atunci nimic nu v'ar putea feri să nu iubiți pe un bărbat deja căsătorit. Ori, aci este o tânără care de abia poate să mai doarmă din pricină că e înnebunită de dragoste pentru cineva din sexul opus, dar se poate să vină o zi când se va întâmpla ceva la el ceea ce ei nu-i va plăcea, și atunci această îndrăgostire oarbă a trecut. Aceasta nu este iubire. Caracterul stabilește încrederea și dependența pe cari se pot clădi legăturile familiei.

Când farmecul noii ordini dispăre, va fi oare iubirea noastră mai adâncă și mai plină de armonie? Dacă nu suntem dispuși să ne adaptăm dispoziției unul altuia și să avem o simpatie inteligentă pentru aspirațiunile celuilalt, atunci nu trebuie să ne căsătorim.

De ce m'am căsătorit?

Pentru că era curat, și nepătat.

Pentru că era un copil sincer al lui Dumnezeu.

Pentru că era consacrat soliei îngerului al treilea.

Pentru că aspirațiunile vieții sale erau înalte, și el pune la lucru toate capacitățile sale spre a le realiza.

Maria Pryon

PAGINA GOSPODARULUI

Câteva îndrumări folositoare pentru prevenirea și combaterea boalelor molipsitoare, de cari pot suferi animalele gospodărilor și cari sunt molipsitoare și la om.

Una din cele mai importante laturi ale gospodăriei sătești e grija pe care gospodarul trebuie să o aibă de animalele sale. Animalele în gospodărie constituie una din cele mai importante părți ale averii gospodărilor, dar nu numai atât, în țara noastră ele constituie și una din importanțele bogății naționale. În alte vremuri, animalele gospodărilor și cu prețioasele albine constituiau bogăția de căpetenie a țării și totodată deci și a gospodărilor. Așa de pildă caii moldovenești erau renumiți, erau căutați și plătiți peste graniță foarte bine. Apoi miera românească nu rămânea de loc mai pre jos ci își păstra și ea meritul renume și valoare pe piețele streine. Dar au venit vremuri mai grele, au venit timpuri când aceste două ramuri importante au fost foarte mult lăsate'n părăsire și urmarea a fost că s'a pierdut valoarea acestor importante ramuri gospodărești și aceste nesecate izvoare de bogăție națională au început să se impuțineze. Astăzi însă prin luminații conducători din fruntea ramurii gospodăriilor s'au luat bune măsuri pentru recăștigarea faimei și a valorii pierdute de noi. Noi dorim din toată inima ca aceste măsuri să se extindă tot mai mult, pentru ca să se ajungă cât mai de vreme timpul ca animalele gospodărilor române să cunoască o regenerare îndestulătoare pentru a ridica aceste ramuri și izvoare de venituri la locul unde ar trebui să fie, în binecuvântata de Dumnezeu țară a noastră.

Cum am mai spus însă și în alte părți sacrificiile făcute de Stat în această privință trebuie în de-aproape urmărite de marele și micul gospodar pas cu pas. Statul trebuie să fie în această bună acțiune ajutat în toate limitele și chiar peste limitele puterilor și sacrificiilor făcute, căci altfel ar deveni zadarnice enormele sacrificii făcute de Stat pentru ridicarea agriculturii în toate domeniile ei. Gospodarul să prețuiască aceste sacrificii pentru că sunt făcute pentru binele, folosul și progresul gospodăriei sale. Am văzut însă cu durere, și locuri unde lucrurile nu se petreceau tocmai

așa, locuri unde sacrificiile făcute de Stat erau într'un fel sau altul desconsiderate chiar de acei pentru cari erau făcute. Așa de exemplu am văzut cum tauri pentru montă erau prost îngrijiți și gospodarii lăsau să se înțeleagă că micile taxe ce trebuiau să le suporte pentru întreținerea lor le-ar fi o povară. Bine ar fi însă ca gospodarii să privească așa cum trebuie aceste lucruri și să le prețuiască după adevărata lor valoare, atunci sacrificiile făcute n'ar fi zadarnice și cei dintâi cari ar avea foloase de pe urma acestor lucruri ar fi gospodarii cumiți.

Cum am spus deci, gospodarii să urmărească organele Statului pas cu pas în marea operă de ridicare a agriculturii.

O altă latură prea importantă și care nu poate fi lăsată cu prea puțină atenție e, „sănătatea animalelor gospodărilor”. Orice sacrificiu s'ar face pentru binele gospodăriilor și în ramura ridicării raselor animalelor, în primul rând gospodarul trebuie să înțeleagă că nu e de ajuns să aibă posibilitatea a avea în comună tauri, berbeci, armăsari etc., de rasele cele mai bune pentru montă, dacă vitele sale proprii nu sunt sănătoase și bine îngrijite. Aceste două lucruri formează să-i zicem așa temelia pe care urmează a fi clădită viitoarea bogăție a gospodărilor pe care se bizue el; de aceea trebuie dată o deosebită atenție acestor două lucruri, atunci când e vorba să avem vite bune, de care avem neapărată nevoie în gospodărie pentru multiplele avantajii ce ne aduc vitele, ca: munca, laptele, lână, vițeei, etc., etc.

Privirea gospodărilor trebuie deci îndreptată în spre aceste două lucruri de căpetenie. „Sănătatea animalelor sale, și îngrijirea ce trebuie să le-o dăm”. Despre îngrijirea animalelor noi am mai scris și cu altă ocazie în scrisorile noastre către gospodari, așa că aci ne vom ocupa puțin numai de cealaltă latură și anume sănătatea animalelor.

Sănătatea animalelor gospodărilor, de altfel ca și a omului, e un dar neprețuit pe care omul e chemat să o îngrijească cu foarte multă atenție, pentru că o boală poate ușor veni dar pleacă tare anevoie, dacă mai poate fi uneori vorba că mai pleacă. Animalele sunt și ele bătute de unele boale, dar gospo-

darul printr'o pricepută îngrijire le poate feri, iar când o boală a venit peste un animal, gospodarul trebuie de grabă să ia măsurile necesare pentru a-și feri restul animalelor și pentru a purcede la vindecarea celor bolnave prin combaterea bolii. Măsurile pe cari gospodarul trebuie să le ia pot fi deci împărțite în două categorii: Măsuri de pază, îngrijire și ferire a animalelor, măsurile preventive contra bolilor și măsuri de combaterea bolii; pentru vindecarea ei. Cum am amintit însă, bolile cari ar putea veni peste animale sunt nenumărate.

Unele din ele sunt mai ușoare, tre-când mai de grabă, iar altele sunt mai grele și gospodarul trebuie să ia repede măsuri, dacă dorește ca boala să nu se întindă la toate animalele sale și chiar la cele ale vecinilor și satului întreg, ceea ce ar constitui un foarte mare rău.

Pentru a cunoaște gospodarul cari ar fi măsurile cele mai bune și cu mai mult folos pe cari ar trebui să le ia în cazul când vreunul din animalele sale s'a îmbolnăvit, voiu arăta mai jos o serie a celor mai primejdioase boli ale vitelor și unele măsuri ce trebuie luate. De sigur însă că după ce aceste măsuri au fost luate, gospodarul e dator să cheme doctorul veterinar, pentru a constata situația animalului bolnav și a aviza la măsurile ce mai sunt încă de luat, ținând seama și de interesele colectivității în mijlocul căreia gospodarul se află situat.

Printre bolile primejdioase ale vitelor și mai ales acele cari pot molipsi și pe gospodar chiar, enumărăm următoarele:

Turbarea

Turbarea e o boală din nefericire foarte des întâlnită la noi în țară. De această boală pot să sufere toate animalele gospodărilor dar mai ales mai mult ea se ivește la câini. Câinele este de cele mai multe ori acel care transmite boala la animale și chiar la om. Turbarea e datorită unui microb foarte mic, un virus filtrabil care provoacă boala. Mai înainte și chiar și azi se mai crede că ea ar proveni din cauza măn-cărurilor calde cari se dau la câini și mai ales din pricina mămăligii calde. Dela câine turbarea poate fi transmisă la toate celelalte animale și anume la cai, vitele cornute, oi, capre, porci, pisici, etc., și primejdia este destul de mare, pentru că ea poate fi transmisă și la om. Transmiterea turbării se face prin mușcăturile sau sgârieturile făcute de animalul bolnav, unui alt animal sau omului. În rănile făcute prin mușcătură rămâne o oarecare cantitate de bale dela animalul bolnav, în care se găsesc mi-

crobiei turbării. Se poate întâmpla însă ca animalul bolnav să nu muște sau săgârie, dar dacă un alt animal sau chiar omul are o oarecare rană pe care au ajuns aceste bale, infecția molipsitoare e făcută și trebuie luate măsuri urgente pentru salvarea celui mușcat.

Pentru a ne feri de primejdiile acestei boale e bine să luăm măsuri ca animalele și mai ales câinii să fie supravegheați.

Să fie ținuți închiși, pentru a nu umbla hoinari, căci se vor întâlni cu alți câini turbați, se vor mușca cu ei și ne pot aduce nenorocire pentru noi și pentru alții, îmbolnăvindu-ne pe noi, animalele noastre cealalte și ale vecinilor. Din nefericire la noi în țară în această privință a mai rămas încă multe de făcut, căci în multe regiuni câinii hoinăresc în haite fără niciun câpătâiu.

Se cunosc astăzi două feluri de manifestări ale acestei boli și anume turbarea *furioasă* și cea *mută*. Pentru a ști cum să ne ferim de animalele bolnave, pentru evitarea primejdiei molipsirii acestei boli, e nevoie să știm a deosebi, a cunoaște bine felul de manifestare al bolii în amândouă formele. Lucrul acesta e absolut necesar de știut mai ales pentru acele locuri unde câinii hoinăresc din loc în loc în deplină libertate. Gospodarii însă trebuie avertizați și învățați cum să-și îngrijească aceste animale și cari sunt semnele după cari se poate cunoaște dacă câinele e contaminat de turbare. În privința aceasta multe persoane de specialitate și-au făcut onorabila datorie dând alarma ca să se ia măsurile necesare. Prețuesc și de această dată importanța revistei de îndrumare agricolă a Uniunii Camerelor de Agricultură „Drumul Nou”, care și-a făcut marea datorie în această privință. Din ea am cules câteva importante lucruri și tot după ea redau mai jos câteva învățăminte și îndemnuri cu privire la turbare:

Câini cu turbare furioasă. — La un câine mușcat de un animal turbat, boala se ivește de obicei după 14 zile, acest lucru în mod normal, se poate întâmpla însă ca boala să se ivească abia după un an de zile. Câinele e animalul care cel mai des poate suferi de această boală, și tot el în peste 93% din cazuri e acel care transmite boala altor animale și omului.

Ivirea turbării la câine se poate face în formă *furioasă* sau *mută*. Simptomele ivirii bolii sunt cam acestea: Câinele devine trist, caută întunerecul și singurătatea. Adoarme, se scoală agitat și pe urmă coplesit de toropeală se culcă din nou. Simte nevoie a linje obiecte reci ca: piatră, fier, atc. În situația aceasta dacă sunt întărâtați, se reped și mușcă și pe stăpânul lor iubit. Câinele caută

să bea apă multă, mănâncă uneori cu poftă mare, alte ori nu mănâncă deloc, începe să-și mănânce murdăria și înghite corpuri streine. Se ivește acum nevoia de a mușca cât mai mult, de aceea tot ce îi iese în cale rupe cu dinții și înghite. Lătratul devine răgușit și de regulă după fiecare lătrătură începe să urle de 5-6-7 ori. Ochii devin roșii și sperioși și deseori foarte agitat, se repede după lucruri închipuite și urlă mereu. Incepe apoi să muște mereu până ce obosește. În această perioadă dacă e liber fuge dela casa stăpânului său. Obosit de această luptă cu sine câinele se clatină, ține gura deschisă, din care uneori îi curg bale. După aceste simptome câinele paralyzează. Paraliza la început se ivește la falca de jos, din care cauză animalul ține gura deschisă și din ea curg bale, câinele nu mai poate lătra, în curând paralyzează complet și moare.

Turbarea mută. — La turbarea liniștită, mută, câinele este trist, având paraliza falcii de jos în așa măsură încât dă impresia că ar avea ceva în gât. Adesea câinele e căutat în gât cu scopul de a-i extrage obiectul strein cu care se dă impresia că s'ar fi înecat. De altfel acest lucru e foarte primejdios, întrucât o cât de mică săgârietură dacă ni se va produce, ne vom contamina dela el de boală. În situația aceasta câinele nu poate mușca, ține tot timpul gura deschisă iar limba îi atârână în jos. Câinele nu poate nici înghiți nimic, iar după 2 — 4 zile va muri.

Ambele feluri de turbare sunt foarte primejdioase și trebuie depusă multă grijă ca nenorocirea să nu se ivească. În țara noastră întâlnim foarte des ambele feluri de manifestare a turbării.

Turbarea calului. — Calul de obicei turbează în urma mușcăturii de către un câine turbat. Ivirea turbării la cal se face după două săptămâni până la 3 luni. Cazuri excepționale s'au dovedit însă când turbarea și-a făcut apariția abia după 2 ani de zile.

La ivirea bolii animalul devine neliniștit, râcăie cu copita, nechează mereu; mușcă pe ceilalți cai și pe oamenii cari-l îngrijesc. Se repede în deosebi la câini. Animalul devine apoi furios și începe să paralyzeze mai ales la picioarele dinainte. După 4 — 6 zile moare. Și la cal se pot ivi ambele forme de manifestare ale bolii, *furioasă* și *liniștită, mută*.

Turbarea vitelor bovine. — La vitele bovine mai des se ivește turbarea liniștită.

La oi și capre. — Oile și caprele devin însă de regulă furioase.

Pisicile. — La pisici întâlnim foarte des turbarea furioasă și ele devin foarte primejdioase din cauza aceasta, deoarece trebuie depusă foarte multă grijă ca pisicile să nu vină în prea mare contact

cu copiii noștri iubiți, pentru că o mică săgârietură e suficientă ca prin ea să se transmită boala animalului.

Turbarea e o boală care se întinde mult din cauza neglijenței luării de măsuri de prevedere. Am cetit despre Australia că acolo câinii sunt foarte strict supravegheați și ca urmare turbarea e inexistentă. La noi în țară s'au prevăzut în privința aceasta și legi cari să ceară obligator proprietarilor de animale ca să respecte anumite obligații pentru cazul când boala s'ar fi ivit sau pentru prevenirea ei. Redau după revista de mai sus, prevederile legii polițienești în această privință. „Proprietarul sau îngrijitorul vreunui animal la care a observat vreun semn bănuitor de turbare, este dator a-l izola și în același timp a încunoștința autoritatea locală. Toate animalele bolnave de turbare se vor ucide, de asemenea se vor ucide și acelea cari sunt bănuite a fi mușcate de animale turbate, afară de cazul când proprietarul voiește a le vaccina sau a le ține sechestrate timpul necesar pentru observații și în contul său. Este oprit a se tăia pentru consumație animalele atinse de turbare, și a se întrebuița sau vinde produsele lor. Se va permite tăierea animalelor a căror carne se dă în consumație publică, dacă dela mușcătura au trecut mai mult de 6 zile. Cadavrele animalelor moarte sau ucise ca bolnave de turbare se vor distruge, iar autopsia lor se va face numai de către medicul veterinar. În localitățile unde s'au constatat cazuri dese de turbare, se va organiza un serviciu riguros de distrugere a câinilor vagabonzi prin orice mijloc”.

Deoarece omul ia turbarea dela animale e bine ca să fie prevăzător întrucât microbul apare în balele animalului cu cel puțin 7 zile înainte de a apare simptomele turbării.

Tot din revista de mai sus, redăm în principiu cazurile în cari cineva care a fost mușcat de un animal bănuțat cât de puțin, trebuie să-și facă tratament antirabic (contra turbării).

Dacă animalul care a mușcat este:

1. Mort în mai puțin de 10 zile după mușcătura.
2. Ucis.
3. Necunoscut de persoana mușcată. Persoana mușcată în aceste trei cazuri trebuie să facă tratament antirabic.
4. Dacă animalul după mușcare turbează.
5. Dacă animalul moare suspect de turbare sau altă boală. Și în aceste două ultime cazuri se va face tratament.
6. În cazul când animalul ce a mușcat se îmbolnăvește dar nu e mort în a zecea zi, se prelungește stricta observație.
7. În cazul când după zece zile dela mușcare, animalul e complet sănătos și vioiu, nu se aplică tratament.

„Aici morții trăiesc și muții vorbesc”

Aceste cuvinte sunt scrise cu litere mari în limba latină pe frontispiciul unei foarte frumoase clădiri din Orașul Lemberg, în Polonia. Nu e vorba de vreun loc unde sufletele celor morți ar exista în vreo formă oarecare. Nu, ci scrierea are un înțeles simbolic. De îndată ce vizitatorul află care e menirea acestei clădiri, cuvintele capătă imediat înțeles. Această clădire adăpostește cea mai mare bibliotecă a orașului, pe lângă Universitatea din localitate. Așa dar această frază se referă la mulțimea de cărți felurite cari se află acolo. Cuvintele de mai sus cu înțeles simbolic, arată sentimentele frumoase pe cari cei cari le-au scris, și mulți alții, le au despre valoarea cărților.

Bărbați cari vieața lor întreagă au studiat și activat în diferitele domenii și cari s'au făcut de un real folos semenilor lor au lăsat gândurile și experiențele lor scrise în acele cărți, pentru a înlesni urmașilor o vieață mai bună și mai fericită. Azi, urmașii, cetind cărțile, au impresia că stau de vorbă cu cei cari le-au scris. Așa se explică cum că morții trăiesc, și că chiar vorbesc prin cărțile scrise de ei.

Dacă pentru cărțile scrise de oameni, cari cuprind învățături pentru lucrurile de pe pământ, se pot găsi cuvinte și expresii atât de frumoase, cu cât mai mult se poate vorbi despre Cuvântul lui Dumnezeu, despre care știm că este viu și stătător în veac. 1 Petru 1, 25. Cuvântul lui Dumnezeu e viu pentru că și Autorul lui e viu. Este adevărat că cele 66 de cărți ale Bibliei le-au scris bărbați diferiți și la mari intervale de timp, dar ei au fost numai scule în mâna lui Dumnezeu, nescriind nimic din capul lor, ci au scris mânați fiind de Duhul lui Dumnezeu. 2 Petru 1, 21.

Cetind Biblia cu dorința sinceră de a afla care este voia lui Dumnezeu cu noi oamenii, avem impresia că stăm de vorbă chiar cu Autorul ei. Lucrurile se petrec la fel și cu toate celelalte scrieri cari sunt inspirate din Cuvântul lui Dumnezeu și cari tratează despre planul cel minunat al mântuirii și solia pentru vremurile sfârșitului. De pe fiecare pagină din aceste cărți și reviste Dumnezeu vorbește oamenilor și îi îndeamnă să se întoarcă la El, și să pună vieața lor de acord cu sfintele lui porunci.

Aceasta e cauza pentru care acel tânăr care a citit broșura „A doua venire” a putut spune: „Sufletul meu a fost răzbit de cuvintele acestei cărți”.

O soră mi-a istorisit de curând cum în repetate rânduri a vorbit cu un cunoscut al familiei și rudă de-aproape, un om care era stăpânit de vițiul beției. Cu toate sfaturile și rugămintele fierbinți ce i le adresau spre a se lăsa de beție se părea că și mai rău se face. Intr'o zi a lăsat în casa lui broșura „In umbra sticlei”. Intr'una din zile acest om a luat broșura și a cetit-o. Cuvintele cărții a avut o influență atât de puternică asupra lui încât din clipa aceea s'a hotărât să nu mai pună nicio picătură de alcool în gura lui. Soția lui cu lacrimi în ochi ne-a povestit lucrul acesta. Azi ei vin împreună la adunările noastre.

Un colportor intrând într'o familie a găsit pe stăpâna casei foarte descurajată, refuzând să primească vreo carte. Doamna a istorisit colportorului că a avut o singură fiică. Aceasta căsătorindu-se, a fost omorâtă chiar de soțul ei, care s'a sinucis și el. Ea era acum singură pe lume și nemângâiată. Colportorul a atras atunci atenția doamnei asupra cărții „Timpul Nostru”, în care va găsi pe Acela care singur îi poate ajuta în asemenea împrejurări. Doamna a luat cartea și peste un an când colportorul a mai trecut pe acolo doamna aceasta era deja membră într'una din Comunitățile noastre. Mai târziu a devenit chiar conducătoarea Cercului Tabita din acea Comunitate.

Și muții vorbesc

Aceste cuvinte nu se referă la felul de vorbire prin semne al muților. Aci este vorba despre o altă vorbire și anume despre felul de vorbire cel atât de minunat și de puternic al cărților. Au un fel de vorbire ale căror sunete nu se aud, dar când sunt inspirate de Dumnezeu pot să pătrundă până în adâncul sufletului omenesc. Datorită cetirii unui articol dintr'o carte sau dintr'o revistă, sute și mii de oameni și-au schimbat felul lor de viață prin aceea că s'au întors la Dumnezeu. In cartea „Colportorul ca Evangelist”, p. 48, Spiritul profeției spune despre cărțile cari conțin solia pentru timpul sfârșitului că sunt martori muți, dar cari răspândesc o mare lumină și de aceea trebuie duse în casele oamenilor.

„Ele sunt martori muți pentru Dumnezeu. In trecut ele au fost un puternic mijloc în mâna lui Dumnezeu de a convinge și de a întoarce multe suflete. Mulți le-au cetit cu așteptare dornică și, prin cetirea lor, au cunoscut lucrarea

ispășirii prin Hristos și s'au încrezut în puterea Lui. Prin aceste cărți, ei au ajuns acolo ca să încredințeze grija sufletelor lor, marelui Creator, să aștepte și să spere, ca Mântuitorul să vină și să-și ia mireasa în căminul Său veșnic și etern. In viitor aceste cărți vor lămuri multora Evanghelia și le va descoperi calea către mântuire”. — „Colportorul ca Evangelist”, p. 48.

„Tractatele pot merge ori și unde, în cămin și în afară. Ele aleargă în sus și în jos asemenea solilor credincioși, binecuvântând pe toți, dând la toți, și la întoarcere nu cer nimic. Ele pot vorbi către unul singur ca și mulțimilor, și mulțimilor ca și unuia singur”.

„Membrii ai Comunităților noastre, ridicăți importanța răspândirii literaturii noastre, și devotați timp mai mult pentru această lucrare. Duceți în casele oamenilor reviste, tractate și cărți cari vor predica Evanghelia în multele ei ramuri”. — „Servicii creștine”, p. 147.

Iubiți frați și surori din Comunitățile noastre, ne-am făcut noi datoria față de semenii noștri și pe această cale? Am folosit noi această posibilitate pusă de Dumnezeu nouă la îndemână pentru a predica Evanghelia? In locul romanelor și altor cărți distrugătoare de suflete am căutat noi ca revistele și cărțile cari conțin solia despre venirea Domnului, să le punem în mâinile cunoscuților și prietenilor noștri? Am făcut fiecare cel puțin doi abonați la revistele noastre așa cum am fost rugați și îndemnați de spiritul lui Dumnezeu? Dacă nu am făcut-o, să ne grăbim cât mai este har să ducem acești martori muți în casele oamenilor.

N. Gheorghiuță

ANUNȚ

Vând mașini de tricotaje, diferite numere, noi și de ocazie; primesc orice fel de reparațiuni ce țin de această branșă. Dau și învățatură în scurt timp celor ce voiesc să învețe tricotajul. De asemenea primesc orice comandă în ce privește bransa tricotajului. Pentru informațiuni, doritorii se vor adresa printr'o carte poștală la adresa: Ilie Fircă, strada General Eustațiu, 47, București 6 (Prin Ferentari).

Adormiți în Isus

Sora *Maria Kostomski*, în etate de 79 de ani, membră a Comunității Clișcăuți, Jud. Hotin, a trecut la odihnă în ziua de 20 Decembrie 1937. În ultimele clipe ale vieții, pe patul de suferință, a chemat în jurul ei copiii, îndemnându-i să rămână credincioși până la sfârșit, pentru ca atunci când Domnul va veni, să se poată întâlni cu toți spre a nu se mai despărți niciodată. Cu această dorință și-a încredințat sufletul în mâinile Domnului.

Gh. Nahirni

Sora *Barbura Mihoc*, în etate de 55 de ani, membră a Comunității Bofteiu, a fost chemată la odihnă în ziua de 6 Februarie 1938. Botezată în anul 1936, a rămas credincioasă Domnului până în ultima clipă.

Ioan Crișan

Fratele nostru *Anghel Racev*, în vârstă de 57 de ani, a încetat din viață în ziua de 23 Decembrie 1937. Cu toate că a avut de trecut prin grele suferințe, până în ultimele clipe îndemna pe cei din jurul său să rămână credincioși Domnului, citând texte din Sfânta Scriptură și amintind deseori de răbdarea lui Iov.

Fratele *Spirea Mircescu*, în etate de 63 de ani, membru al Comunității Peret 2, Jud. Teleorman, a trecut la odihnă în ziua de 25 Martie 1938. A fost un membru credincios și un bun exemplu pentru semenii săi. În ultimele clipe a chemat pe cei șase copii în jurul său, i-a invitat să se roage împreună și după aceea le-a dat îndemnuri să rămână credincioși până la sfârșit spre a se putea bucura împreună de binecuvântările lui Dumnezeu în veșnica Sa împărăție. La înmormântare au luat parte cele două Comunități din Peret, Comunitatea Plosca și foarte mult public.

Ion Sună

Fratele *Mihu I. R. Burlacu*, în etate de 31 de ani, membru al Comunității Dumitrești, a fost chemat la odihnă în ziua de 28 Martie 1938. El a fost un bun creștin și până în ultimele clipe ale vieții a vorbit despre iubirea Mântuitorului, adormind cu speranța că la arătarea în slavă a Domnului Isus, va avea bucuria să revadă pe credincioșii de cari s'a despărțit.

C. Popescu

Sora *Mița Marin Preda*, în etate de 18 ani, membră a Comunității Lanurile, Jud. Constanța, a fost chemată la odihnă. Ea a ajutat mult la înălțarea în credință a părinților și s'a dovedit un bun exemplu pentru cei din jurul ei. Cu multă durere s'a despărțit de cei iubiți ai ei, dar a rămas cu credința fermă în revederea la învierea celor drepti.

Ștefan Ouatu

Fratele *Ioan Zorcă*, în etate de 45 de ani, membru al Comunității Greci-Ilfov, a fost chemat la odihnă în ziua de 15 Februarie 1938, după o viață de credință consacrată pe altarul Domnului.

Gh. Baciu

Sora *Aurelia Popa*, în etate de 63 de ani, membră a Comunității București, Elena-Cuza, a fost chemată de Domnul la odihnă în ziua de 24 Februarie 1938. Credincioasă poruncilor lui Dumnezeu, a servit pe Domnul timp de nouă ani, semănând sămânța nădejzii și aducând în inimile celor descurajați mângâierea și asigurarea că Cel ce are cheile morții, are puterea să învieze pe cei ce îl primesc ca Mântuitor al lor personal. Cei ce au luat parte la înmormântare, au avut ocazia să audă cuvântări mișcătoare, întărind speranțele lor în apropiata venire a Domnului nostru Isus Hristos.

Victor Georgescu

Fratele *Vasile Rotaru*, în vârstă de 56 de ani, membru al Comunității Leamna-de-sus, Jud. Dolj, a adormit în ziua de 7 Martie 1938. Dorim ca Domnul să-i facă parte de învierea celor drepti.

Sora *Camena I. Toca*, în etate de 34 de ani, membră a Comunității Băilești, Dolj, a fost chemată de Domnul la odihnă în ziua de 10 Martie 1938. Sora a fost o membră credincioasă Domnului și sperăm s'o revedem la învierea dreptilor.

Sora *Florica I. Rudăreanu*, în etate de 46 de ani, membră a Comunității Craiova, a trecut la odihnă în ziua de 10 Martie 1938. La înmormântare au luat parte membrii Comunității, corul și multă lume. Domnul să-i facă parte de învierea dreptilor.

I. I. Gheorghisor

Sora *Maria Crișan*, în etate de 70 de ani, membră a Comunității Macea, Jud. Arad, a adormit în Domnul în ziua de 8 Martie 1938.

Sora *Maria Crișan* a primit credința în anul 1921, stând ca un adevărat model de viațuire creștină până în ultimele clipe ale vieții. Prin exemplul și prin influența exercitată în familie a reușit să câștige pentru Domnul pe soțul său, 7 copii, 2 gineri și 2 nurori. În Comunitate ca și în viața de toate zilele, s'a dovedit de asemenea o bună creștină, îndeplinindu-și cu credincioșie toate îndatoririle.

Ceremonia înmormântării a avut loc în prezența unui numeros public, care a fost adânc impresionat de cele ce au auzit din Cuvântul Domnului. Cu această ocazie, fratele *Pavel Crișan*, ajutor predicator, fiul sorei *Maria Crișan*, a rostit în numele familiei o cuvântare înduioșătoare prin care a exprimat durerea pentru pierderea mamei, dar în același timp și nădejdea că la învierea celor drepti Domnul le va face bucuria să se întâlnească cu toți în împărăția cerească.

Filip Cionca

Fratele *Alexandru Dancea*, în etate de 24 de ani, membru al Comunității Galda-de-jos, Jud. Alba, a fost chemat la odihnă în ziua de 21 Martie 1938, după o lungă suferință. La înmormântare au luat parte peste 500 de oameni cari au ascultat cuvintele pline de mângâiere și nădejde pentru cei ce așteaptă pe Domnul.

W. Steinmeier

Fratele *Demetru Hodan*, membru al Comunității Jadova, Bucovina, a fost chemat la odihnă în ziua de 20 Aprilie 1938. Sperăm ca la învierea dreptilor să revedem pe iubitul nostru frate.

W. Reinheimer

Copilul *Emil M. Burlacu*, în etate de 2 ani, fiul fratelui *Marin Burlacu* din Comunitatea Roșiorii-de-Vede, a adormit în Domnul în ziua de 19 Martie 1938. Deși mic, arăta iubire față de Domnul. Pe patul de suferință fiind, se scula și lua și el parte la rugăciune, rostind printre lacrimi: „Doamne, Doamne!”

Immormântarea a avut loc în Comuna Măgureni. Fiind prima înmormântare, multă lume a luat parte, ascultând cuvântul Domnului. Avem încrederea că mulți dintre cei ce au luat parte la înmormântare, vor spune lui *Milică* la învierea dreptilor: „Când ai adormit tu, m'am deșteptat eu”.

A. Duică

Fratele *Ilie Crăciunescu*, în etate de 42 de ani, presbiterul Comunității Soloneț, Jud. Rădăuți, a adormit în Domnul în ziua de 5 Februarie 1938. Membru al Comunității noastre încă din anul 1923, a rămas credincios până în ultima clipă, dând dovadă de mult zel pentru salvarea sufletelor din păcat. Chiar cu trei zile înainte de a muri, a ieșit în drum și a chemat pe concețtenii săi să se predea Domnului Hristos. La înmormântare au luat parte vreo 600 de oameni cari au ascultat Cuvântul Domnului.

Sora *Casandra Robu*, în etate de 52 de ani, membră a Comunității Botoșana, Jud. Suceava, a adormit în Domnul în ziua de 25 Martie 1938. Cu toate greutățile pe cari le-a avut de îndurat, a rămas credincioasă lui Dumnezeu, lucru care a mângâiat pe cei rămași: soț, copilași și rude.

G. Ottshofski

Fratele *Gh. Ivan Nedelcev*, în vârstă numai de 29 ani, a trecut la odihnă după o scurtă și grea suferință. În dimineața Sabatului dela 9 Aprilie, pe la orele 11 a. m., pe când unii dintre frați și cunoscuți se aflau lângă patul său de suferință, el i-a rugat să-l lase singur împreună cu mama și cu soția sa. După aceea luă mâna soției sale și zise: „Până acum tu ai fost a mea și eu al tău. Acum ne despărțim. Să nu plângeți! Mamă, tu să nu plângi! Eu sunt cu Isus! Cu toate că puterile îl părăsise deja, el intonă după aceea cântarea No. 250. A mai încercat să cânte dintr'o altă cântare, dar glasul nu l-a mai ajutat. Peste puțin timp a adormit.

Pavel A. Costov